

Arrest

nr. 142 327 van 30 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam alsook in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 juli 2014 waarbij geen gevolg wordt gegeven aan een vraag tot verlenging van het eerder afgegeven bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 juli 2013 dient de verzoekster een (derde) asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Nadat een eerdere beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd vernietigd, wordt op 26 februari 2014 een beslissing houdende weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Op 17 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 23 juni 2014 wordt verzoeksters derde asielprocedure afgesloten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) heeft met name in zijn arrest met nr. 126 057 van 23 juni 2014 besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De gemachtigde beslist op 3 juli 2014 tot de verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten tot 13 juli 2014.

Op 17 juli 2014 vraagt de verzoekster, verwijzend naar artikel 74/14, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) om een verdere verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Bij beslissing van 18 juli 2014 beslist de gemachtigde om geen gevolg te geven aan deze vraag tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de thans bestreden beslissing.

Zij luidt als volgt:

“Betreft: [...]

Aangaande uw vraag tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten, deel ik u mee dat hieraan geen gevolg kan worden gegeven.

Reden : Betrokkene dienen een aanvraag tot humanitaire regularisatie (artikel 9 bis) in op 12.12.2013.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat met het onderhavige arrest geen uitspraak wordt gedaan over de kosten van het geding en *a fortiori* niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om deze kosten ten laste van de verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62 en 74/14, §1 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Overwegende dat het artikel 74/14 §1, lid 4 bepaalt:

“Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.”

Overwegende dat het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de beslissingen die worden genomen moeten worden gemotiveerd in feite en in rechte en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen leggen aan de tegenpartij op om de beslissingen op formele eveneens te motiveren, in feite en in rechte;

Overwegende dat de bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd:

“Aangaande uw vraag tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten, deel ik u mee dat hieraan geen gevolg kan worden gegeven.

Reden: Betrokkene dienen een aanvraag tot humanitaire regularisatie (artike19 bis) in op 12.12.2013.”

Dat moet worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt erkend dat er nog steeds aan aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet hangende is.

Dat het feit dat er reeds een aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet is ingediend, een vraag tot verlening van het bevel om het grondgebied te verlaten niet verhindert, noch een reden zou zijn om hieraan geen gevolg te geven.

Dat dit alleszins niet blijkt uit een wettelijke bepaling.

Dat derhalve de motivatie van verwerende partij niet adequaat is en niet kan worden weerhouden en het middel ernstig en gegrond is.

Dat de motieven van verwerende partij evenwel niet echt duidelijk zijn, gezien verzoekende partijen vermoeden dat verwerende partij ook insinueert dat dezelfde motieven niet in een aanvraag 9bis Vreemdelingenwet als in een aanvraag verlenging van het bevel om het grindgebied te verlaten, zouden kunnen worden ingeroepen.

Dat ook dit gegeven niet blijkt uit een wettelijke bepaling en bijgevolg geen reden kan zijn om geen gevolg te geven aan de vraag tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat derhalve de motivatie van verwerende partij niet adequaat is en niet kan worden weerhouden en het middel ernstig en gegrond is.

Dat er in de aanvraag tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten, werd gewezen op het artikel 74/4, §1, lid 4 van de wet van 15 december 1980, zoals hierboven geciteerd en dat bepaalt dat het bevel om het grondgebied te verlaten zal worden verlengd in geval van familiale banden, wat in casu het geval is gezien de familiale banden met haar kinderen, die een recht op gezinshereniging kunnen laten gelden met hun vader die erkend is als vluchteling.

Dat haar kinderen nu immers inwonen bij de vader, Meneer I(...) conform een overeenkomst die zij onderling hebben gesloten betreffende het hoederecht met dien verstande dat zij een recht op persoonlijke omgang heeft met de kinderen.

Dat het voor zich spreekt dat er niet aan Mevrouw kan worden gevraagd om terug te keren naar Rusland gezien dit een scheiding van onbepaalde duur tot gevolg zal hebben met haar minderjarige kinderen wat in strijd zou zijn met het artikel 8 EVRM en het hoogste belang van het kind, beschermd door artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie dat bepaalt :

"(...) 2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.

3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."

Dat het evident is dat indien Mevrouw zou moeten terugkeren naar Rusland, dit een scheiding van onbepaalde duur zal tot gevolg hebben met haar kinderen, wat manifest in strijd is met hun essentiële belangen en indruist tegen hun fundamenteel recht om regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met hun moeder te behouden.

Dat moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing helemaal nalaat om te antwoorden op deze argumenten en voorbij gaat aan de verplichting om het bevel om het grondgebied te verlaten te

verlengen op basis van het artikel 74/14, §1 lid 4 van de wet van 15 december 1980, wat een kennelijk gebrek aan formele motivering is, in strijd met voornoemd artikel, maar eveneens in strijd met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Dat het tevens duidelijk is dat het een disproportionele aantasting van hun privé- en gezinsleven uitmaakt, in strijd met artikel 8 EVRM indien het bevel om het grondgebied te verlaten betekend aan Mevrouw niet zou worden verlengd, omdat, door deze niet te verlengen, er in feite aan Mevrouw wordt gezegd dat zij België moet verlaten, terwijl het aangetoond is dat zij zich niet naar een ander land kan begeven zonder dat hun gezinscel uiteen zou worden gehaald, wat overduidelijk in strijd is met artikel 8 EVRM, ten aanzien van welk artikel de bestreden beslissing ook helemaal niet is gemotiveerd en er niet is overgegaan tot een onderzoek van de proportionaliteit, legitimiteit en het bestaan van een mogelijke schending van dit artikel.

Dat ook ten aanzien van de schending van artikel 8 EVRM de bestreden beslissing een kennelijk formeel gebrek aan motivering vertoont, in strijd met artikel 8 EVRM en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende formele motivering van bestuurshandelingen.

Dat bovendien het artikel 74/14, §1, lid 4 aan de verwerende partij de mogelijkheid geeft om een termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten te verlengen, rekening houdend met specifieke omstandigheden eigen aan de situatie van Mevrouw, zoals het bestaan van de familiale banden...

Dat de bestreden beslissing enkel stelt dat een verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten niet mogelijk is gezien indien een aanvraag humanitaire regularisatie.

Dat de bestreden beslissing helemaal niet op adequate wijze is gemotiveerd door enkel te stellen dat een verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten niet mogelijk is gezien indien een aanvraag humanitaire regularisatie, omdat het artikel 74/14 §1, lid 4 helemaal niet uitsluit dat er een verlenging mogelijk is ook al is er een aanvraag humanitaire regularisatie ingediend of ook al worden in beide procedures dezelfde argumenten aangehaald.

Dat er daarom niet op afdoende wijze is geantwoord op dit motief van de aanvraag tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten, met name het bestaan van familiale banden, de schending van artikel 8 EVRM, de kinderen die bij de vader verblijven die een erkend vluchteling is ...

Dat daarom de bestreden beslissing moet worden opgeschort en vernietigd."

De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Verzoekster stelt een schending voor van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 74/14 §1 leden 3 en 5 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 3 en 8 EVRM.

Zij betoogt dat in de beslissing uitdrukkelijk erkend wordt dat er nog een aanvraag 9bis hangende is en meent dat dit geen reden is waarom er geen verlenging van het bevel zou kunnen worden toegekend. De motieven van de beslissing zouden niet duidelijk zijn. Ze stelt dat er in haar aanvraag werd gewezen op artikel 74/4 van de vreemdelingenwet en op het feit dat haar kinderen een recht op gezinshereniging kunnen laten gelden met hun vader, die erkend werd als vluchteling. Haar kinderen zouden inwonen bij hun vader conform een onderlinge overeenkomst met betrekking tot het hoederecht. Een terugkeer naar haar herkomstland zou een scheiding betekenen met haar minderjarige kinderen.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster op 17 juli 2014 verzocht om een verdere verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten. In haar verzoek beriep zij zich op artikel 74/14 van de vreemdelingenwet en stelde dat de vader van haar kinderen erkend werd als vluchteling en een aanvraag gezinshereniging zal indienen voor de kinderen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster reeds op 8 november 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en dat ze in die aanvraag stelde dat haar ex-echtgenoot en vader van haar kinderen erkend is als vluchteling. Daarnaast wees zij op de bescherming van artikel 8 EVRM.

Het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet verleent echter geen verblijfsrecht. Het feit dat verzoekster een aanvraag heeft

ingediend, verhindert haar geenszins om gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij beschikt over een discretionaire bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten al dan niet te verlengen.

Daar verzoekster reeds een aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet indiende en zich hierbij beriep op dezelfde gronden als bij het verzoek tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten, dient zij een beslissing af te wachten omtrent de aanvraag 9bis.

Het determinerende motief kan duidelijk gelezen worden in de bestreden beslissing. Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing haar niet in staat zou stellen kennis te nemen van de reden waarom ze genomen werd.

Een schending van de door haar opgeworpen bepalingen wordt niet aangetoond.

Het enig middel is niet ernstig.”

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Hetzelfde geldt voor het bepaalde in artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De genoemde bepalingen impliceren dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen, met name de juridische en feitelijke vaststellingen, moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855).

Artikel 74/14, §1 van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 1

De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

(...)”

Artikel 74/14, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid voor de derdelander, aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, om een gemotiveerd verzoek in te dienen bij de bevoegde minister *cq.* staatssecretaris om de termijn om het grondgebied te verlaten te verlengen wegens specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie zoals onder meer de familiale en sociale banden in België en het bestaan van schoolgaande kinderen. Het indienen van een gemotiveerd verzoek tot verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten impliceert onmiskenbaar een gemotiveerd antwoord op dit verzoek, waarbij door de bevoegde minister *cq.* staatssecretaris wordt ingegaan op de in het verzoek aangehaalde specifieke omstandigheden.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster op 18 juli 2014 haar verzoek, zoals bedoeld in artikel 74/14, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet, als volgt formuleerde:

"Ik schrijf u in mijn hoedanigheid van raadsman van Mevrouw G(...), waarnaar hierboven verwezen.

U hebt een verlenging toegestaan van het BGV voor mijn cliënte en haar twee kinderen op basis van artikel 52/3, §1 Vreemdelingenwet en dit tot 13 juli 2014.

Bij deze vraag ik u een verdere verlenging toe te staan op basis van artikel 74/14, §1, lid 4 Vreemdelingenwet gelet op de familiale banden van mijn cliënte in België.

Haar kinderen wonen nu in bij de vader, Meneer I(...) conform een overeenkomst die zij onderling hebben gesloten betreffende het hoederecht met dien verstande dat zij een recht op persoonlijke omgang heeft met de kinderen (zie copie van akkoord in bijlage).

Meneer I(...), de vader van de kinderen is erkend als vluchteling en gaat een aanvraag tot gezinshereniging indienen voor de kinderen op basis van zijn statuut van vluchteling.

Mijn cliënten heeft een aanvraag 9bis ingediend die nog in behandeling is en waarin zij inroept dat zij een verblijfsvergunning wenst omwille van haar familiale banden met haar kinderen, die een recht op gezinshereniging kunnen laten gelden met hun vader die erkend vluchteling is.

Het spreekt voor zich dat er niet aan mijn cliënte kan worden gevraagd om terug te keren naar Rusland gezien dit een scheiding van onbepaalde duur tot gevolg zal hebben met haar minderjarige kinderen wat in strijd zou zijn met het artikel 8 EVRM en het hoogste belang van het kind, beschermd door artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie dat bepaalt :

"(...) 2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.

3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."

Het is evident dat indien mijn cliënte zou moeten terugkeren naar Rusland, dit een scheiding van onbepaalde duur zal tot gevolg hebben met haar kinderen, wat manifest in strijd is met hun essentiële belangen en indruist tegen hun fundamenteel recht om regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met hun moeder te behouden.

Daarom vraagt mijn cliënte u een verlenging van haar bevel om het grondgebied te verlaten voor de duur van behandeling van de aanvraag 9bis zodat haar particuliere familiale rechten en die van haar kinderen zouden worden gevrijwaard."

Op dit verzoek antwoordt de gemachtigde als volgt:

"Aangaande uw vraag tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten, deel ik u mee dat hieraan geen gevolg kan worden gegeven.

Reden : Betrokkene dienen een aanvraag tot humanitaire regularisatie (artikel 9 bis) in op 12.12.2013."

Samen met de verzoekster stelt de Raad vast dat de beslissing van de gemachtigde waarbij het verzoek tot verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten wordt geweigerd, niet afdoende is gemotiveerd.

De in de bestreden beslissing opgegeven redengeving bevat geen motivering in rechte: de gemachtigde verzuimt te vermelden op welke bepaling hij zich precies steunt om het verzoek van de verzoekster af te wijzen. De opgegeven motivering in feite ("*betrokkene dienen een aanvraag tot humanitaire regularisatie (artikel 9bis) in op 12.12.2013*") is niet afdoende. Deze redengeving kan in het geheel niet in verband worden gebracht met het concrete verzoek van de verzoekster nu nergens wordt geantwoord op de problematiek van de familiale banden tussen de verzoekster en haar minderjarige kinderen wier vader een in België erkend vluchteling is. De redengeving in de bestreden beslissing dat de betrokkenen een aanvraag conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet indienen is des te nietszeggender nu de verzoekster in haar verzoek zelf aangaf dat zij, gelet op de hierboven geschetste familieband met haar minderjarige kinderen, een aanvraag overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft

ingediend en zij *in fine* van haar verzoek net vraagt om “een verlenging van haar bevel om het grondgebied te verlaten voor de duur van behandeling van de aanvraag 9bis”.

Een schending van de motiveringsplicht, zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, moet bijgevolg worden vastgesteld.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Waar de verweerder terecht verwijst naar de discretionaire bevoegdheid van het bestuur om de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten al dan niet te verlengen, wijst de Raad er op dat de ruime discretionaire bevoegdheid waarover het bestuur beschikt des te meer leidt tot de plicht om, als garantie tegen willekeur, in de beslissing de nodige uitdrukkelijke motieven te voorzien.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overige middelenonderdelen vergen geen verder onderzoek.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 juli 2014 waarbij geen gevolg wordt gegeven aan een vraag tot verlenging van het eerder afgegeven bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. L. VANDEKERKHOVE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. VANDEKERKHOVE

C. DE GROOTE